

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Episcopo, Archidiacono, & Sacristae Magalonen.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

ne appellationis obstaculo poena canonica percellendi. Nulli ergo &c. Datum ut supra.

EPISCOPO, ARCHIDIACONO,
& Sacriste Magalonen.

Epist. 267.
De archidiaconatu Magalonenfi copiose describit.

Cap. Cum olim. De sent. & re iudic. Vide infra epist. 541.

En Celestini III. Bulla edita est à V. C. Petro Garriello in Serie Episcoporum Magalonen. pag. 245.

Cum olim, sicut accepimus, bonæ memoriæ Magalonenfis Episcopus, habito dilectorum filiorum P. de Agrifolio Archidiaconi & B. Prioris claustralis assensu, dilectum filium nostrum P. de Castronovo ad vacantem archidiaconatum ejusdem Ecclesiæ nominaret, Præposito ut nullus ibi, nisi prius duplici voce sibi concessa, institueretur, per appellationem interpositam inhibente, Episcopus, tum quia contra antiquam Magalonen. Ecclesiæ consuetudinem & commune jus canonum esse dicebat aliquem sibi vocem duarum personarum in eadem Eccl. vendicare, tum quia ex indulgentia fel. me. Celestini Papæ prædecessoris nostri, quam in Capitulo præfente Præposito legi fecit, sibi probabat indultum ut vacantem archidiaconatum vel Sacristiam, si contra personam ab ipso nominatam aliquid rationale & canonicum non posset legitime objici & probari, non obstante contradictione vel appellatione conferret, dictum P. de præfato archidiaconatu per suum anulum investivit, in locum Archidiaconi corporaliter illum inducens. Vnde nominatus Præpositus indignationis stimulis agitatus, alium ad eundem archidiaconatum postmodum nominare præsumpsit. Cujus facti occasione cum tam Præpositus quam præfatus P. apostolico se conspectui præsentassent, & nos in minori tunc officio constitutos & dilectos filios nostros B. tt. sancti Petri ad vincula & bonæ me. M. tt. S. Iohannis & Pauli Presbyteros Card. recepissent in suis quæstionibus auditores, Præposito objiciente institutionem Episcopi post appellationem & contra diffinitionem felicis recordationis Alexandri PP. prædecessoris nostri & à suspenso factam cassari debere, à prædicto P. (sicut asserit) ad singula fuit hoc modo responsum, scilicet quod appellationem ipsam nullius constabat esse momenti, tum quia à suspenso fuerat appellatum, quod in continenti se velle probare dicebat, quare illius non intererat appellare, & contra dictam indulgentiam appellatio interposita non tenebat, tum

quia causam in jure prohibitam, scilicet duplicis vocis, vel dignitatis, quæ nulli quantumlibet exercitata persona secundum canonicas sanctiones debet committi, in forma appellationis expressit. unde tali appellationi non fuisse deferendum, ex consultatione felicis memoriæ Alexandri PP. probabat. nec constitutionem Henrici quondam Albanen. Episcopi, cujus obtentu dignitatem Prioris majoris usurpaverat, illi posse patrocinari firmiter assererat, cum in ipsa evidentiùs exprimeretur ne deinceps Prior major in Magalonen. Ecclesia haberetur. Vnde sequebatur nec Præpositum nec alium dignitatem illam sibi posse aliquatenus vendicare; præsertim cum ibi contineatur expressè quod Præpositus non dignitatem Prioris, sed curam circa correctionem excessuum & errorum debeat duntaxat habere. Si enim dignitatem vellet intelligi, ubi curam apposuit, dignitatis vocabulum expressisset; sicut ex consultatione dicti Alexandri Papæ prædecessoris nostri comprobari dicebat. Ex verbis autem ipsius constitutionis monstrabat ipsum Præpositum dictam curam de manu Episcopi accipere debuisset. Ceterum ex literis Episcopi super hoc conquirentis evidenter liquebat Præpositum non tanquam Aaron à Deo vocatum, sed à se ipso exortum, sibi impudenter honorem sumpsisse. Vnde cum privilegium mereatur amittere qui præmissa sibi abutitur potestate, tam nomine Episcopi quam suo super hoc ei perpetuum silentium imponi petebat; proponens quod dignitas memorata non nisi sacerdotali fungenti officio de jure & antiqua Magalonen. Ecclesiæ consuetudine fuerat conferenda; Præpositum vero, tam debilitate quam deformitate corporis impediante, ad sacerdotium promoveri non posse affirmabat instanter, dicens partem Episcopi, utpote majorem & sanioerem, non obstante unius appellatione, meritò secundum Lateranen. Concilium obtinere. Insuper allegans, eundem Præpositum appellationi renuntiasse spontaneum interjecta. Cum enim taliter appellasset, ut nullus, nisi duplici sibi voce concessa, Archidiaconus deberet institui, & ipse ad institutionem alterius procedere attentaret, contrario actu convincebatur secundum consultationem bonæ memoriæ præ-

decessoris nostri Urbani Papæ ab appellationis beneficio recessisse. Ad diffinitionis autem articulum taliter respondebat, asserens Episcopum secundum tenorem diffinitionis rationabiliter processisse; adjiciens etiam quod Præpositus Ecclesias sancti Firmini & de Marino retinendo, contra ipsam diffinitionem fecerat manifestè, & ideo ejus auxilium de jure non poterat invocare. Ad suspensionis objectionem ex adverso dicebat quod Episcopus prius legitime appellavit, & ideo sententia post lata nullatenus tenebatur astrictus; proponens etiam conditionalem & ad tempus latam fuisse sententiam interdicti, scilicet, donec apostolicis obediret mandatis. Unde cum ante dictam institutionem sedis apostolicæ jussionibus paruisset, tam civilis quam canonici juris censura indubitanter fuerat absolutus; præsertim cum ille qui eum suspenderat, ipsi ut plenè absoluto in omnibus communicare minimè dubitaret. Ad ultimum concludebat quod etsi verè suspensus esset Episcopus memoratus, tamen à Præposito hoc ei non posset opponi: quia cum pro eodem suspensionis sententia notatus fuisset, morbo consimili laboranti omnis contra Episcopum audientia debuit denegari; maximè cum ipsi Episcopo tam in ecclesiasticis sacramentis quam in Ecclesiarum institutionibus sæpius communicasset; & ideo ei notam suspensionis objicere non valebat. Denique si nil horum parti suffragaretur Episcopi, ad denegandam Præposito audientiam sufficere posse dicebat quod tam per sententiam judicis ordinarij quam ipso jure eum excommunicationis vinculo innodatum esse per Episcopi literas evidentissimè apparebat. Tandem dictus prædecessor noster, quod ab utraque parte factum fuerat, pro sua voluntate cassavit, sententiando pronuntians quod aliquibus de provincia scriberet ut tam Episcopum quam personas ad ordinandum concorditer archidiaconatum morderent, & eorum fortè monitis non admissis, hoc ipsi auctoritate apostolica exequi non differrent. Post hæc verò Geraldo Ioannino, qui nondum ad diaconatus erat promotus officium, præter conscientiam præfati Petri procuratoris Episcopi apud apostolicam sedem tunc morantis, ipsum archidiaconatum contra pronuntiationem propriam contu-

lit, sicut credimus, circumventus. Nos igitur inhærentes vestigiis prædecessorum nostrorum, dicentium sententiam Romanæ sedis posse in melius commutari, cum aliquid fuerit subreptum, quod de prædicto G. factum est, non obstante donatione quam à te frater Episcopo in elusionem donationis apostolicæ nuper dicitur recepisse, de communi fratrum consilio in irritum revocamus, & ei, licet absenti, cum de subreptione liquidò constet, super dicto archidiaconatu perpetuum silentium imponentes, vobis præsentium auctoritate mandamus ut nullius contradictione vel appellatione obstante, infra unius mensis spatium post harum susceptionem sæpèdictum archidiaconatum de persona cui nihil de canonicis obviet institutis, plena omnium vestrum qui præsentis fuerint in Ecclesia interveniente concordia, ordinare curetis. Alioquin noveritis nos venerabili fratri nostro Archiepiscopo & dilecto filio Decano Arelatensi scripsisse ut nullius contradictione vel appellatione obstante hoc exequi non omittant, facientes quod statuerint per censuram ecclesiasticam appellatione postposita inviolabiliter observari. Datum Romæ &c. VI. Idus Junij.

ARELATENSI, AQUEVENSIS,
& Ebredunen. Archiepiscopis, &
eorum Suffraganeis.

Cum monasterium sancti Victoris Massiliensis ad Ecclesiam Romanam nullo pertineat mediante, tanto facilius petitiones dilectorum filiorum Abbatis & fratrum, qui divinis ibidem officiis mancipantur, volumus, quantum cum Deo possumus, exaudire, quanto præter commune debitum quo tenemur universis & singulis Ecclesiis providere, speciali respectu eis amplius existimus debitores. Sanè conquerentibus eisdem fratribus nostris auribus est relatum quod in provinciis & diocesibus vestris non solum à Militibus & aliis laicis, verum à Clericis ipsis, persecutiones innumeras patiuntur; ut videatur de talibus dictum: *Et erit sacerdos, ut populus.* Hi enim bona ejusdem monasterij diripiunt, occupant, & invadunt, & in animarum suarum pericula malè ablata detinere præsumunt, & reddere contradicunt. de quibus Gaufridum de Massilia & W. Vedianum & Dalphinum Milites

Epist. 268.
Ut monasterium
sancti Victoris
Massiliæ evan-
tur & defendat.